YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

17 päivänä helmikuuta 1995 *

Asiassa T-308/94 R,

Cascades SA, ranskalainen yhtiö, kotipaikka Bagnolet (Ranska), edustajinaan asianajaja Jean-Louis Fourgoux, Pariisi, asianajaja Jean-Patrice de La Laurencie, Pariisi, ja asianajaja Jean-Yves Art, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Ernest Arendt, 8—10, rue Mathias Hardt,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen osaston virkamies Richard Lyal ja komissiossa kansallisena virkamiehenä työskentelevä Géraud de Bergues, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen osaston virkamies Georgios Kremlis, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa vaaditaan

— komission 13.7.1994 tekemän EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamismenettelyä koskevan päätöksen 94/601/EY (IV/C/33.833—pahvi, EYVL L 243, s. 1) 3 ja 4 artiklan täytäntöönpanon lykkäystä siihen asti, kunnes tuomioistuin antaa tuomion asiassa T-308/94, siltä osin kuin niissä velvoitetaan kantaja maksamaan 16,2 miljoonan ecun sakko viimeistään 4.11.1994;

— säilyttävänä toimenpiteenä päätöksen 3 ja 4 artiklan täytäntöönpanon lykkäystä siihen asti, kunnes tämän hakemuksen perusteella päätetään välitoimista, tai johonkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin soveliaaksi katsomaan päivämäärään asti,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat ja oikeudenkäynti

1 Komissio teki 13.7.1994 EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamismenettelyä koskevan päätöksen (IV/C/33.833 — pahvi), jota se korjasi päätöksellään 26.7.1994 ja joka korjattuna julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (EYVL L 243, s. 1, jäljempänä päätös). Päätöksen 1 artiklan mukaan siinä luetellut 19 pahvintuottajaa, joista yksi on kantaja, ovat rikkoneet perustamissopimuksen

85 artiklan 1 kohtaa osallistuessaan vuoden 1986 puolivälissä sopimukseen ja yhdenmukaistettuun menettelyyn, joiden perusteella ne ovat toimineet yhteismarkkinoilla usealla tässä 1 artiklassa mainitulla kilpailua rajoittavalla tavalla.

2 Päätöksen 3 artiklassa kantajalle asetetaan 16,2 miljoonan ecun sakko 1 artiklassa todetuista rikkomuksista. Artiklan 4 mukaan 3 artiklassa mainitut sakot on maksettava ecuina kolmen kuukauden määräajassa päätöksen tiedoksiannosta.

3 Komissio ilmoitti päätöksestä kantajalle 1.8.1994 päivätyllä kirjeellään. Tässä kirjeessä komissio täsmensi, että jos kantaja nostaa kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, komissio ei peri saatavaa asian vireillä ollessa siltä osin kuin saatavalle juoksee korkoa eräpäivän jälkeen ja siltä osin kuin viimeistään kyseisenä päivänä kantaja järjestää pankkitakauksen, jonka komissio hyväksyy ja joka kattaa velan pääoman ja korot tai kulut.

4 Kantaja on nostanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 6.10.1994 EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla kanteen, jossa se vaatii päätöksen kumoamista siltä osin kuin se koskee kantajaa, tai toissijaisesti päätöksen 3 artiklassa sen maksettavaksi määrätyn sakon alentamista.

5 Erillisellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 4.11.1994 toimitetulla asiakirjalla kantaja esitti EY:n perustamissopimuksen 185 artiklan nojalla hakemuksen, jossa se vaatii toisaalta, että päätöksen 3 ja 4 artiklan täytäntöönpanoa lykätään artikloissa maksettavaksi määrätyn 16,2 miljoonan ecun sakon osalta, kunnes asiassa T-308/94 annetaan tuomio, ja toisaalta että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti määrää säilyttävänä toimenpiteenä komission jättämään perimättä kantajan maksettavaksi päätöksen 3 ja 4 artiklassa asetetun sakon siihen asti, kunnes välitoimia koskevasta hakemuksesta annetaan tuomio, tai muuhun presidentin soveliaaksi katsomaan päivään asti.

6 Komissio esitti huomautuksensa tähän välitoimia koskevaan hakemukseen 18.11.1994. Asianosaiset esittivät suulliset huomautuksensa 25.11.1994.

7 Kuulemisessa 25.11.1994 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti pyysi, että asianosaiset jatkaisivat aloittamiaan neuvotteluja sekä yrittäisivät selvittää erimielisyydet asian taloudellisten seikkojen arvioinnista ja, mikäli mahdollista, päätyä sopimukseen, joka päättäisi välitoimista päättävässä tuomioistuimessa vireillä olevan riidan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti pyysi asianosaisia tiedottamaan hänelle neuvottelujen tuloksesta yhden viikon määräajassa kuulemisesta joko toimittamalla asianosaisten välisen sopimuksen tai erillisen asiakirjan, josta käy ilmi niiden vaatimukset. Asianosaiset pyysivät kirjeillään 2.12.1994 määräajan pidennystä asiakirjojen esittämistä varten, mihin presidentti suostui kirjeellään samana päivänä. Uutta lykkäystä pyydettiin kirjeitse 8.12.1994, ja se myönnettiin 9.12.1994. Lopulta kirjeillään 15.12.1994 eli myönnetyn määräajan viimeisenä päivänä asianosaiset kertoivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentille, että ne eivät olleet päässeet sopimukseen neuvotteluissaan. Neuvottelujen kuluessa käydystä kirjeenvaihdosta on liitetty jäljennökset 8. ja 15.12.1994 päivättyihin kirjeisiin, jotka sisältävät selostuksen neuvottelujen kulusta ja asianosaisten kannoista.

Oikeudelliset seikat

Asianosaisten ennen kuulemista esittämät väitteet

8 Hakemuksensa laajuudesta kantaja toteaa aluksi, että ainoa riidanalainen asia sen ja komission välillä on se, tuleeko päätöksen 3 ja 4 artiklan täytäntöönpanon lykkäyksen edellytyksenä olla pankkitakaus, joka kattaa sakon ja sille juosseiden korkojen mahdollisen maksamisen.

9 Tähän kysymykseen vastatakseen kantaja toteaa, ettei ole syytä tutkia sitä, täyttyvätkö tässä tapauksessa kaikki ne edellytykset, jotka työjärjestyksessä asetetaan tietyn toimenpiteen täytäntöönpanon lykkäykselle, vaan on tarkasteltava vain sitä, onko pankkitakauksen vaatiminen laillista. Oikeuskäytännön mukaan poikkeus tähän vaatimukseen on perusteltua tämän tapauksen kaltaisissa erityisoloissa.

10 Kantaja selvittää ensin omaa rahoituksellista tilannettaan. Se kertoo kärsimistään tappioista, käteisvarojensa määrästä, sitoumuksistaan tiettyihin rahoituslaitoksiin sekä toimistaan komission pyytämän takauksen saamiseksi. Selvityksensä lopuksi kantaja arvioi, että sen on mahdotonta järjestää takausta.

11 Kantaja viittaa myös emoyhtiönsä (jäljempänä CPI) sekä tämän osake-enemmistön omistavan yhtiön (jäljempänä Cascades Inc.) rahoitukselliseen tilanteeseen. Kumpikaan yhtiöistä ei kykene järjestämään vaadittua takausta tai vaikuttamaan asiaan niin, että pankit myöntäisivät kantajalle takauksen. Kantaja toteaa CPI:n rahoitustilanteen olevan erityisen epävarman. Kantaja selvittää CPI:lle kertyneet tappiot, sen rahoitusta koskevat sitoumukset ja sen tytäryhtiöiden, joista yksi on kantaja, epävarman rahoitustilanteen. Cascades Inc. omistaa, joskin vain välillisesti, kantajasta ainakin 50 %. Myös tämän yhtiön rahoitustilanne on vaikea, koska se on kärsinyt merkittäviä tappioita, ja sen velat ovat huomattavat suhteessa sen omaan pääomaan. Näissä olosuhteissa yhtiön hallinnon päätös sitoa varoja, jotta kantaja saisi vaaditun takauksen, voisi saattaa hallinnon vastuuseen yhtiön osakkeenomistajille.

12 Mikäli oletetaan välitoimista päättävän tuomioistuimen pitävän tarpeellisena tutkia sitä, täyttyvätkö työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdan mukaiset edellytykset väli-

toimien saamiseksi, kantaja toteaa niiden täyttyvän tässä tapauksessa, ja siis haetun täytäntöönpanon lykkäyksen olevan aiheellinen.

13 Kantaja korostaa ensinnäkin sitä, että sakon maksamiselle tai sen sijaan pankkitakauksen järjestämiselle annettu määräaika kuluu umpeen 4.11.1994, ja komissiolla on siis oikeus ryhtyä toimiin sakon perimiseksi 5.11.1994 alkaen, ellei välitoimista päättävä tuomioistuin määrää päätöksen 3 ja 4 artiklan täytäntöönpanon lykkäystä. Näin kiireellisyyttä koskeva edellytys täyttyy.

14 Pyydettyjen välitoimien saamisen perusteltavuudesta kantaja toteaa, että pääasian kannetta tukevia väitteitä ei voida pitää täysin perusteettomina. Tämän välitoimia koskevan menettelyn tueksi kantaja viittaa kolmeen oikeudelliseen perusteeseen eli perustamissopimuksen 85 artiklan ja sen soveltamiseksi annettujen säädösten rikkomiseen, puolustautumisoikeuden rikkomiseen sekä 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 17/62 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus, EYVL 13, 21.2.1962, s. 204, jäljempänä asetus N:o 17) siten kuin se on muutettuna, ja neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 99/63 (EYVL 1963, 127, s. 2268) mukaisten olennaisten menettelysäännösten rikkomiseen.

15 Perustamissopimuksen 85 artiklan ja sen soveltamiseksi annettujen säädösten rikkomista koskevan oikeudellisen perusteen tueksi kantaja viittaa ensinnäkin siihen, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan (asia 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen v. Silver Line Reisebüro, tuomio 11.4.1989, Kok. 1989, s. 803) kantaja ei voi olla syyllinen komission toteamiin sopimukseen ja yhdenmukaistettuun menettelytapaan, koska ne ovat suoraan ja yksinomaan seurausta siitä, että niihin osallistuneet tahot ovat pakottaneet kantajaa tavalla, jota tämä ei ole voinut vastustaa. Sitä paitsi ottaen huomioon komission päätöksensä perusteluissa ilmoittamat kriteerit kantajaa ei voida syyttää päätöksen 1 artiklan tarkoittamasta Kartonfabriek van Duffelin ja Djupafors AB:n osallistumisesta sopimukseen ja yhden-

mukaistettuun menettelytapaan sitä päivää edeltävältä ajalta, jolloin kantaja hankki nämä yhtiöt omistukseensa. Kantaja pitää myös sille langetetun sakon määrää liiallisena. Niinpä päätöksellä rikotaan asetuksen N:o 17 15 artiklaa kuten myös komission aiempaa päätöskäytäntöä, kun siinä ei oteta riittävästi huomioon kantajan väitetyn rikkomuksen luonnetta ja vakavuutta. Päätöksessä ei myöskään riittävästi perustella komission langettamien sakkojen suuruutta, eikä siinä myöskään oteta huomioon lieventäviä asianhaaroja kantajan osalta.

16 Puolustautumisoikeutta koskevan oikeudellisen perusteen tueksi kantaja toteaa, että väitetiedoksiannosta ei käy selvästi ilmi päätöksen 1 artiklassa mainittu väite, joka koskee kilpailua rajoittavan alakohtaisen suunnitelman olemassaoloa ja säännöllisiä ja salaisia tapaamisia. Sitä paitsi kun päätöksessä puhutaan ajankohdasta vuoden 1986 puolivälistä huhtikuuhun 1991, komission lehdistötiedotteessa 13.7.1994 kerrotaan, että näiden markkinoiden väitetyt järjestely-yritykset olisivat onnistuneet jo 1970-luvulta lähtien. Tämä väite loukkaa kantajan etuja, koska kantaja on todettu näin syylliseksi ilman että sitä on kuultu asetuksen N:o 17 mukaisesti.

17 Mitä tulee olennaisten menettelyllisten säännösten rikkomiseen, kantaja väittää komission rikkoneen EY:n perustamissopimuksen 214 artiklan ja asetuksen N:o 17 20 artiklan 2 kohdan mukaista salassapitovelvollisuutta paljastaessaan lehdistölle, että se oli tekemässä kantajalle mahdollisesti kielteistä päätöstä ja että kantaja oli mahdollisesti osallistunut kiellettyyn yritysten väliseen järjestelyyn. Komissio rikkoi myös sen päätösten tekemistä koskevaa kollegiaalisuuden periaatetta tekemällä 26.7.1994 epäselvissä olosuhteissa päätöksen, joka oikaisee merkittävästi alkuperäistä 13.7.1994 tehtyä päätöstä.

18 Vakavan ja korvaamattoman haitan mahdollisuutta koskevan edellytyksen osalta kantaja toteaa, että 16,2 miljoonan ecun suuruisen sakon maksaminen saattaisi sen

niin epävarmaan rahoitukselliseen tilanteeseen, että seurauksena saattaisi olla yrityksen maksukyvyttömyys tai jopa sen asettaminen konkurssiin.

19 Kantaja viittaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 107 artiklan 2 kohtaan ja toteaa, että jos se ei voi järjestää komission vaatimaa pankkitakausta, se voisi kuitenkin asettaa vakuuden, joka kattaisi noin 30 % sakon määrästä korkoineen sillä edellytyksellä, että se saa verosaamisensa Ranskan valtiolta. Sitä paitsi se ilmoittaa olevansa valmis toimittamaan komissiolle säännöllisesti rahoitustilaansa koskevat asiakirjat ja selvittämään vuosittain komission kanssa mahdollisuuksia täydentävien takauksien järjestämiseksi. Näiden takauksien pitäisi järjestyä järkevien taloudellisten arvioiden mukaan portaittain ennen 31.12.1997.

20 Ennen kuin komissio esittää käsityksensä siitä, ovatko kantajan väitteet perusteltuja, se ihmettelee kirjallisissa huomautuksissaan välitoimia koskevan hakemuksen kohdetta. Mikäli ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin suostuu kantajan hakemukseen päätöksen 3 ja 4 artiklan täytäntöönpanon lykkäyksestä, seurauksena olisi komission mielestä erityisesti kantajan vapauttaminen sakolle laskettavien korkojen maksamisesta. Mikäli kantaja pyrkii hakemuksellaan tähän, tämä osa hakemusta on hylättävä, koska se ei selvästikään ole perusteltu, kun se ei ole kiireellinen (asia 107/82, AEG v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys 6.5.1982, Kok. 1982, s. 1549).

21 Komissio arvioi myös, että hakemus, jolla pyritään saamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti lykkäämään päätöksen 3 ja 4 artiklan täytäntöönpanoa siihen asti kunnes päätetään välitoimista, on vailla kohdetta. Itse asiassa tavallisen käytäntönsä mukaisesti komissio ei ole ryhtynyt EY:n perustamissopimuksen 192 artiklan mukaisiin tarpeellisiin toimiin päätöksen pakkotäytäntöönpanoa varten ennen sen määräyksen antamista, jolla tämä välitoimia koskeva menettely saatetaan päätökseen.

22 Siitä, ovatko kantajan väitteet perusteltuja, komissio toteaa ensinnäkin, että käsitettä poikkeukselliset olosuhteet on tulkittava suppeasti oikeuskäytännön mukaan (erityisesti asia 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys 15.3.1983, Kok. 1983, s. 725; asia T-156/94 R, Aristrain v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräys 25.8.1994, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Yleisesti ottaen velvollisuus järjestää pankkitakaus, joka vastaa asetetun sakon määrää, on yhteisön yleisen edun asettama vähimmäisvaatimus. Kantaja, joka on suureen kansainväliseen konserniin kuuluva pahvintuottaja, ei ole täyttänyt oikeuskäytännön mukaisia tähän käsitteeseen liittyviä edellytyksiä.

23 Kiireellisyyden osalta komissio toteaa, että kantajan välitoimia koskevan hakemuksensa liitteenä toimittamat asiakirjat eivät ole vakuuttaneet komissiota siitä, että yritykselle ja konsernille, johon se kuuluu, on mahdotonta maksaa kantajalle langetettu sakko tai sen sijaan järjestää pankkitakaus, joka kattaa sekä sakon että korot.

24 Komission mielestä kantaja voi itse järjestää pankkitakauksen, joka kattaa ainakin osan eli lähes 50 % sakon määrästä. Itse asiassa ottaen huomioon edellä mainittu Ranskan valtiolta oleva saaminen kantajalla on riittävästi varoja 30 %:iin asti tästä määrästä olevaa takausta varten. Kantajalla on myös myönnettyjä mutta käyttämättömiä luottoja.

25 Komissio on muutenkin sitä mieltä, että yhden yrityksen mahdollisuuksia suorittaa sakon määrä tai sen sijaan järjestää vaadittu takaus on arvioitava ottaen huomioon ei ainoastaan kyseisen yrityksen vaan tarpeen vaatiessa sen konsernin mahdollisuudet, johon se kuuluu. Tässä tapauksessa ei ole tarkasteltava vain konsernin muiden yhtiöiden halukkuutta kunkin osaltaan järjestää sakon määrän suuruista vakuutta, vaan myös konsernin eri yritysten mahdollisuuksia kunkin osaltaan vaikuttaa tämän määrän suuruisen pankkitakauksen järjestämiseen.

26 Komissio moittii kantajaa siitä, että se ei ole toimittanut sellaisia asiakirjoja, jotka osoittaisivat, että CPI:llä ei ole mahdollisuutta järjestää yhden tai useamman pankin välityksellä vaadittua vakuutta joko kokonaan tai osittain.

27 Komissio väittää, että koska Cascades Inc:n osuus CPI:stä on lähes 60 %, sen on katsottava pitävän myös kantajaa määräysvallassaan. Niinpä Cascades Inc:n varat on otettava huomioon, kun arvioidaan kantajan kykyä järjestää vaadittu takaus ja näin etenkin, kun otetaan huomioon näiden kahden yhtiön väliset tiiviit henkilöyhteydet. Kantajan kuuluu näyttää se, että Cascades Inc. ei voi millään tavalla vaikuttaa vakuuden järjestämiseen, mutta kantaja ei ole esittänyt mitään asiakirjaa tukeakseen tätä väitettään. Päinvastoin ottaen huomioon myönnetyt, käyttämättömät luotot, hiljattain maksetut velat ja tehdyt investoinnit ja yhtiön kirjanpidon sisältämät tiedot on syytä epäillä tämän yhtiön kyvyttömyyttä auttaa tytäryhtiötään vaaditun takauksen järjestämisessä. Lopuksi komissio vastustaa väitettä, jonka mukaan osakkeenomistajat mahdollisesti vaatisivat asiassa vahingonkorvausta.

Asianosaisten neuvottelujen jälkeen esittämät väitteet

28 Komission kanssa käytyjen neuvottelujen epäonnistumisen jälkeen esittämissään huomioissa kantaja käsittelee toisaalta omia mahdollisuuksiaan järjestää vaadittu takaus ja erityisesti konsernin muiden yhtiöiden mahdollisuuksia vaikuttaa tämän takauksen järjestämiseen. Toisaalta kantaja esittää lopullisen sovintoehdotuksensa ja sen täytäntöönpanon tavat sekä komission vaatimukset neuvottelujen lopussa, ja selvittää lopuksi ne perusteet, joiden takia se ei pitänyt mahdollisena tyydyttää kaikkia näitä vaatimuksia.

29 Kiistanalaisesta takauksen järjestämisestä kantaja toteaa ensin, että komissio myönsi huomioissaan sen, että kantaja ei itse kykene heti järjestämään koko vaadittua takausta. Kantajan mukaan komissio on myöntänyt myös sen, että kantaja kykenee järjestämään lyhyessä määräajassa takauksen vain noin 30 %:lle sakon tämän määräyksen 19 kohdan mukaisesta kokonaismäärästä. Niinpä konsernin muiden yhtiöiden tulisi järjestää näiden kahden määrän välinen erotus.

30 Kantaja toteaa, että CPI:hin on tuskin lainkaan viitattu komission huomioissa tai osapuolten välisissä kokouksissa ja että komissio ei ole millään seikalla tukenut väitettään, jonka mukaan tämä yhtiö voisi auttaa kantajaa järjestämään takauksen kokonaan tai osittain.

31 Kantaja vakuuttaa uudestaan, että Cascades Inc:lla ei ole tällä hetkellä varoja, jotka mahdollistaisivat sen, että se voisi auttaa kantajaa heti järjestämään takauksen loppuosan. Kantaja väittää, että ottaen huomioon Cascades Inc:n tilanteen ja erityisesti sen velkaantuneisuuden ja hiljattain alkaneen elpymisen vaatimattomuuden, pankkitakauksen myöntäminen tämän yhtiön pyynnöstä edellyttäisi sitä, että kyseiseen pankkiin toimitettaisiin ensin vastaavan suuruinen vastatakaus, mikä taas olisi mahdollista vain, jos yhtiö kykenisi käyttämään siihen riittävästi varoja. Mutta yhtiön 30.9.1994 tehty konsolidoimaton tilinpäätös osoittaa selvästi, että sillä ei ole lainkaan heti käytettävissä olevia varoja. Lisäksi kantaja toteaa, että oikeudelliset ja taloudelliset seikat estävät muiden kuin Cascades Inc:n varojen käyttämisen. Oikeudellinen este on se, että tytäryhtiön varojen ryhmän toisen tytäryhtiön hyväksi käyttämisen tulisi täyttää sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaiset tiukat edellytykset. Taloudellisten esteiden osalta kantaja vetoaa kolmeen seikkaan, joiden perusteella kyseisten varojen käyttö on mahdotonta. Ensinnäkin ryhmän varat ovat useiden yhtiöiden hallussa. Toiseksi kyseessä on ennen kaikkea teollinen käyttöomaisuus, jonka arvo pakkomyynnissä olisi yleisesti ottaen huomattavasti alempi kuin kirjanpitoarvo. Lopuksi suurin osa konsernin yhtiöiden varoista on jo vakuutena pankeissa.

32 Lopullinen sovintoehdotus, joka on esitetty komissiolle 12.12.1994 ja joka sopimuksen jäätyä tekemättä esitetään myös välitoimista päättävälle tuomioistuimelle, koostuu kahdesta osasta:

a) Kantaja sitoutuu hankkimaan pankkitakauksen tämän määräyksen 19 kohdan mukaiselle määrälle kolmen viikon määräajassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin antaman määräyksen tiedoksiannosta.

b) Kantaja sitoutuu järjestämään komission 1.8.1994 päivätyssäkirjeessään vaatiman pankkitakauksen jäännöksen kuuden kuukauden määräajassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin antaman määräyksen tiedoksiannosta. Kantaja järjestää takauksen omien varojensa avulla tai Cascades Inc:n varoilla, mikäli sen hallitus hyväksyy varojen käytön ennen 31.1.1995. Jos tätä hyväksyntää ei anneta määräajassa, asianosaiset (eli komissio ja kantaja) vapautuvat sopimuksen mukaisista velvollisuuksistaan.

33 Kantaja perustelee ehdotuksensa b-kohdassa mainittua kuuden kuukauden määräaikaa sillä, että ne varat, joilla se voi järjestää takauksen jäännöksen, saadaan joko sen omasta toiminnasta vuoden 1995 ensimmäisen puoliskon perusteella odotettavissa olevan tulosten paranemisen takia tai Cascades Inc:n taloudellisen tuen avulla. Tämä tuki voisi järjestyä olemassa olevien myönnettyjen luottojen uudelleen sopimisella, uusien luottojen sopimisella tai tämän yhtiön osakepääoman korottamisella. Viimeksi mainittu vaihtoehto edellyttää kantajan mukaan joitakin edeltäviä muodollisuuksia; luottomahdollisuuksien paraneminen taas edellyttäisi yhtiön tilanteen ja tulosten paranemisen jatkumista sekä kyseisten pankkien huolellisuutta.

34 Kantaja selvittää, että sen ehdotus sisältää kaksi komission ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 8.12.1994 jättämässä kertomuksessa pyytämää täsmennystä, jotka koskevat toisaalta määräaikaa Cascades Inc:n hallituksen hyväksynnälle ja

toisaalta sopimuskohtaa, joka vapauttaa asianosaiset sitoumuksistaan, jos hyväksyntää ei saada ennen tätä päivämäärää.

35 Sitä vastoin kantaja ei katso voivansa suostua komission samassa asiakirjassa esittämään kolmanteen vaatimukseen, jonka mukaan Cascades Inc:n täytyy sitoutua järjestämään takaus kantajalle, mikäli kantaja ei itse tähän pysty kuuden kuukauden määräajassa.

36 Kantajan mielestä komission kolmas vaatimus ei ole perusteltu usean syyn takia. Ensinnäkin komission vaatimus johtaisi sakon siirtämiseen toiselle yhtiölle kuin päätöksen kohteelle, mitä ei voida pitää oikeudellisesti hyväksyttävänä. Kantaja arvioi, että vaikka kykyä järjestää pankkitakaus tulee arvioida ottaen huomioon koko konserni, ainoastaan päätöksen kohteena olevalla yhtiöllä on velvollisuus takauksen järjestämiseen. Muutoin komission ehdotuksessa jätettäisiin olennaisella tavalla ottamatta huomioon oikeuskäytännön asettamat sellaiset edellytykset, jotka koskevat emoyhtiön vastuuta tytäryhtiöiden kilpailua rajoittavasta toiminnasta. Lyhyesti sanottuna: koska sakko on langetettu kantajalle, ainoastaan sen voidaan laillisesti edellyttää järjestävän vaaditun pankkitakauksen.

37 Toiseksi kantaja toteaa, että se vaara, jota vastaan komissio haluaa varautua, eli kantajan olemassaolon lakkaaminen ennen kuuden kuukauden määräajan kulumista ilman, että se on järjestänyt takausta kokonaisuudessaan, ei ole sidoksissa pankkitakauksen järjestämiselle varatun määräajan pidennykseen, vaan kuuluu komission käytäntöön, jonka mukaan se ei heti pane täytäntöön sakkoja langettavia päätöksiään, vaan antaa yrityksille kolmen kuukauden määräajan sakon maksamista tai, jos kumoamiskanne on nostettu, pankkitakauksen järjestämistä varten. Lisäksi

komissio ei ole esittänyt mitään todistetta siitä, että määräajan pidentäminen takauksen järjestämistä varten lisäisi tätä vaaraa, toisin kuin todetaan kanteeseen liitetyssä tilintarkastuskertomuksessa.

38 Komissio puolestaan myöntää sen, että kantaja ei kykene heti järjestämään koko takausta, mutta arvioi kuitenkin, että kantaja ei ole osoittanut konsernin, johon se kuuluu, olevan tähän kykenemätön.

39 Kantaja vetoaa kansallisen oikeuden asettamiin rajoituksiin, ja tältä osin komissio toteaa, että Cascades Inc:n ja sen tytäryhtiöiden välillä ei tarvita mitään omaisuuden siirtoja sen mahdollistamiseksi, että emoyhtiö kykenisi auttamaan vakuuden järjestämisessä, kun riittävää olisi se, että se panttaisi omistamiensa tytäryhtiöiden osakkeet. Komission mukaan kyseinen kansallisen oikeuden mukainen kielto soveltuu vain silloin, kun taloudellisen avun seurauksena on tytäryhtiön maksukyvyttömyys, mitä kantaja ei vielä ole yrittänyt näyttää toteen. Komissio kiistää myös sen, että lähes kaikki ryhmän yhtiöiden varat olisivat jo pantatut niiden veloista, ja toteaa, että kantaja ja konserni, johon se kuuluu, nauttivat pankkien luottamusta, minkä osoittavat sille myönnetyt pitkäaikaiset luotot. Lopuksi komissio toteaa, että vuoden 1994 vahvistamattoman kirjanpidon perusteella kyseisen yhtiön tilanne on tuon vuoden aikana selvästi parantunut.

40 Lopuksi komissio perustelee kolmatta vaatimustaan, joka koskee Cascades Inc:n sitoutumista siten kuin tämän määräyksen 35 kohdassa määritellään, sillä, että on välttämätöntä varautua mahdolliseen kantajan olemassaolon lakkaamiseen ennen kuin se voi järjestää vaaditun takauksen. Komissio on itse asiassa sitä mieltä, että sen poikkeuksen talousarviota koskeviin säännöksiin, mikä takauksen järjestämisen lykkääminen on, ei pidä yleisen edun takia missään tapauksessa vaarantaa maksun saamista.

Välitoimista päättävän tuomioistuimen arviointi asiasta

41 Aluksi on todettava, että siltä osin kuin tällä hakemuksella pyritään päätöksen 3 ja 4 artiklan täytäntöönpanon lykkäykseen välitoimia koskevan menettelyn ajaksi, se on perusteeton, kun otetaan huomioon komission väitteet sellaisina kuin ne on selostettu tämän määräyksen 21 kohdassa ja vahvistettu kuulemisessa.

42 Niinpä on tutkittava vain kantajan hakemusta, jolla se pyrkii vapautumaan komission tämän määräyksen 3 kohdassa mainitussa kirjeessä asetetusta velvollisuudesta järjestää sille asetetun sakon suuruinen pankkitakaus, jotta se voisi välttyä tämän sakon välittömältä suorittamiselta.

43 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällainen hakemus voidaan hyväksyä vain poikkeuksellisissa olosuhteissa (katso asia T-295/94 R, Buchmann v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräys 21.12.1994 ja asia T-301/94 R, Laakmann v. komissio, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräys 21.12.1994, kumpaakaan ei vielä ole julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Tämän edellytyksen on katsottava olevan kiinteästi sidoksissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdassa mainittuihin edellytyksiin EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan tarkoittamien välitoimien saamiseksi tehdyille hakemuksille. Tästä seuraa se, että jotta voitaisiin päättää tässä hakemuksessa pyydetyn kaltaisesta sitoumuksesta vapautumisen periaatteesta ja menettelystä, on tutkittava, toisin kuin kantaja väittää, tässä säännöksessä asetettuja edellytyksiä (katso edellä mainittu määräys asiassa Aristrain v. komissio, 28 kohta) eli sellaisten olosuhteiden olemassaoloa, jotka tekevät asiasta kiireellisen, sekä tosiseikkoja ja oikeudellisia perusteita, joilla voitaisiin perustella pyydetyn menettelyn myöntäminen. Vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella lykkäyspäätös edellyttää myös sitä, että kyseessä olevien etujen punninta tukee sen myöntämistä (asia C-6/94 R, Descom v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys 11.3.1994, Kok. s. I-867, 14 kohta).

44 Kiireellisyyden osalta on ensin tutkittava, onko ja missä määrin vahvistettu, että kantajan on mahdotonta järjestää vaadittua takausta.

45 Tässä suhteessa on selvää, että kantaja kykenee järjestämään välittömästi ja ilman kolmannen tahon apua takauksen vain sen esittämän sovintoehdotuksen a-kohdassa mainittuun prosenttimäärään sakon määrästä. Mitä tulee siihen, kykeneekö kantaja ja minkä määräajan kuluessa järjestämään takauksen jäännöksen, asiakirjat eivät ole kyllin täsmälliset mahdollistaakseen välitoimista päättävän tuomioistuimen ratkaisun tässä oikeudenkäynnin vaiheessa.

46 Kuitenkin oikeuskäytännöstä seuraa se, että jotta voitaisiin arvioida taloudellisen toimijan kykyä kyseessä olevan kaltaisen takauksen järjestämiseen, on otettava huomioon yhtiöiden muodostama konserni, josta tämä toimija on suoraan tai välillisesti riippuvainen (katso edellä mainittu määräys asiassa Laakmann v. komissio, 26 kohta).

47 On todettava, että CPI:llä ei ole tällä hetkellä mahdollisuutta auttaa vaaditun takauksen järjestämisessä, minkä seikan kantaja on todennut ja mitä komissio ei ole kiistänyt.

48 Kantajan 15.12.1994 päivätyssä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentille osoittamassa kirjeessä esittämässä lopullisessa sovintoehdotuksessa todetaan, että Cascades Inc. kykenee periaatteessa auttamaan kantajaa riittävästi takauksen jäännöksen järjestämisessä tiettyjen, noin kuusi kuukautta kestävien toimien jälkeen. Komissio ei kiistä tätä määräaikaa, eikä se ole väittänyt, että olisi olemassa muita, nopeammin toteutettavissa olevia menettelyjä, joilla kantaja saisi riittävän tuen takauksen järjestämiseksi.

49 Mitä tulee pääasiaa koskevan kanteen fumus boni jurikseen, on todettava, että oikeudelliset perusteet, joihin kantaja on vedonnut ja joista komissio ei ole lausunut tässä välitoimia koskevassa menettelyssä, eivät ensi näkemältä ole aivan perusteettomia. Erityisen tarkkaan on tutkittava perustamissopimuksen 85 artiklan ja sen soveltamisesta annettujen säännösten loukkaamista koskeva oikeudellinen peruste. Tällainen perusteellinen tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen tutkiminen ei kuulu tähän välitoimia koskevaan menettelyyn.

50 Näissä olosuhteissa on todettava, että kiireellisyyteen ja fumus boni jurikseen liittyvät edellytykset täyttyvät tässä asiassa. On siis soveliasta myöntää kantajalle lykkäystä ottaen huomioon takauksen järjestämiseen tarvittava aika.

51 Jotta voitaisiin määritellä lykkäyksen ehdot, on punnittava asiassa esillä olevia erilaisia etuja, erityisesti komission tarvetta saada sakko perityksi siinä tapauksessa, että valitus pääasiassa hylätään, ja kantajan tarvetta välttää sitä, että kun se ei pysty heti järjestämään koko vaadittua takausta, siltä peritään sakko välittömästi ja näin saatetaan vaaraan jopa sen olemassaolo.

52 Kantajan ehdotuksessa sellaisena kuin se on lyhyesti esitetty tämän määräyksen 32 kohdassa näkyy yhdistettävän nämä kaksi etunäkökohtaa muuten paitsi siltä osin kuin on kyse siitä vaarasta yhteisön oikeusjärjestyksen ja rahoituksen turvaamiselle, joka aiheutuu kantajan mahdollisesta konkurssista tämän ehdotuksen b-kohdassa mainitun kuuden kuukauden aikana, jos riittävää takausta ei ole järjestetty sakon jäännökselle. Sellaisessa tapauksessa pelkkä Cascades Inc:n sitoutuminen sen hallituksen hyväksynnällä auttamaan kantajaa järjestämään takauksen jäännös saattaisi olla komissiolle hyödytön.

53 Tässä tilanteessa on soveliasta vaatia kantajalta edellytyksenä kuuden kuukauden lisäajan saamiseksi pankkitakauksen jäännöksen järjestämiselle sitä, että se toimit-

taa Cascades Inc:n sitoumuksen järjestää tämä takaus kantajan hyväksi siltä varalta, että kantaja ei huolehdi takauksesta ja joutuu konkurssiin ennen määräajan päättymistä.

54 Välitoimia käsittelevä tuomioistuin arvioi toisaalta, että kantaja ei ole ensi näkemältä esittänyt kyllin vakuuttavia seikkoja sen tueksi, että Cascades Inc. ei kykene järjestämään tällaista sitoumusta kantajan mahdollisen konkurssiin joutumisen varalta kuuden kuukauden aikana. Tämä päätelmä seuraa tämän määräyksen 46 ja 48 kohdissa tehdyistä toteamuksista, eikä se kyseenalaistu kantajan väitteellä siitä, että koska tämä ratkaisu tarkoittaa sakon siirtämistä toiselle yhtiölle kuin kiistanalaisen päätöksen kohteelle, se olisi ristiriidassa niiden edellytysten kanssa, joita vaaditaan, jotta tälle yhtiölle voitaisiin siirtää vastuu sen tytäryhtiön toiminnasta. Mikäli vaaditun lykkäyksen myöntäminen olisi riippuvainen tällaisesta sitoumuksesta, Cascades Inc:sta voisi mahdollisesti ja välillisesti tulla komission velallinen vain, jos se suostuisi allekirjoittamaan tämän sitoumuksen.

55 Toisaalta tällaisen edellytyksen asettaminen haetun lykkäyksen myöntämiselle ei vaikuta kohtuuttomalta, kun otetaan huomioon torjuttavan vaaran todellinen merkitys. Tässä suhteessa on otettava huomioon se, että ei ainoastaan sakon maksamisen vaan myös kuuden kuukauden ajan takauksen jäännöksen järjestämisen siirtäminen on erityinen, kantajan hyväksi myönnetty oikeus. Kun vaara konkurssiin joutumisesta ennen takauksen jäännöksen järjestämistä on merkittävä, ei voida kiistää tehokkaan takauksen järjestämisen tarpeellisuutta yleisen edun takia. Sitä vastoin jos tällainen riski on vähäinen, vaadittua sitoutumista ei kuitenkaan seuraisi täytäntöönpano. Lisäksi on muistettava, että Cascades Inc:n sitoutumisen täyttämistä voidaan vaatia vain, jos kantaja asetetaan konkurssiin kuuden kuukauden määräajassa ilman, että se on itse huolehtinut koko takauksen järjestämisestä. Sitä vastoin jos kantajaa ei tämän määräajan kuluessa ole asetettu konkurssiin, sakko voidaan välittömästi periä siltä osin kuin kantaja ei ole sillä välin järjestänyt vaadittua takausta.

56 On kuitenkin vielä syytä tutkia tapausta, jossa kantajan tilanne huononee merkittävästi mainitun ajanjakson kuluessa ilman, että sitä kuitenkaan asetetaan konkurssiin. Sellaisessa tilanteessa komissiolla saattaisi olla laillinen etu ryhtyä tarpeellisiin toimiin säilyttääkseen yhteisön rahoitukselliset edut ja erityisesti vaatia tämän määräyksen muuttamista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 108 artiklan mukaisesti estääkseen erityisesti sen, että määrättyä toimea käytetään muuhun kuin tarkoitukseensa. Jotta komissio voi päättää kyseisen ajanjakson jokaisena hetkenä siitä, onko tällainen toimenpide tarpeellinen, sitä on pidettävä ajan tasalla kantajan taloudellisesta ja rahoituksellisesta tilanteesta. Sitä varten on soveliasta edellyttää kuukausittaista tietojen välittämistä komissiolle takauksen jäännöksen järjestämiseen — tai sen sijaan edellä tarkoitetun kuuden kuukauden määräajan päättymiseen — asti koskien kirjanpidollisia tietoja, joiden perusteella komissio voi arvioida kantajan kyvyn vastata sitoumuksistaan ja jotka liittyvät erityisesti sen liikevaihdon ja tilinpäätöksen kehitykseen, kuten myös muutoksiin sen vastattavissa ja sen vastaavien koostumuksessa. On syytä määrätä kantaja ilmoittamaan komissiolle etukäteen jokainen päätös, joka voi merkittävästi vaikuttaa sen taloudelliseen tai rahoitukselliseen tilanteeseen tai sen oikeudelliseen asemaan. Tämän määräyksen tiedoksiannosta lähtien komissio täsmentää kantajalle nämä tiedot ottaen huomioon yritysten tavalliset hallinto- ja laskentatoimen käytännöt.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt:

1) Kantajan velvollisuus järjestää komissiolle pankkitakaus välttyäkseen komission 13.7.1994 EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamismenettelystä tekemän päätöksen 94/601/EY (IV/C/33.833—Pahvi) 3 artiklassa sille langetetun sakon välittömältä maksamiselta on lykätty seuraavin ehdoin:

a) kantaja järjestää tämän takauksen 30 %:iin asti sakon määrästä lisättynä 1.8.1994 päivätyn tiedoksiantokirjeen mukaisilla koroilla kolmen viikon määräajassa laskettuna tämän määräyksen tiedoksiannosta;

b) kantaja järjestää takauksen jäännöksen lisättynä edellä mainituilla koroilla kuuden kuukauden määräajassa samasta päivästä.

2) Siihen asti kunnes koko takaus on järjestetty tai sen puuttuessa tämän määräyksen lauselmaosan 1 kohdan b alakohdassa määritellyn määräajan loppuun asti kantaja ilmoittaa komissiolle:

a) kuukausittain pääasialliset komission tämän määräyksen tiedoksiannon jälkeen määrittelemät tiedot kantajan taloudellisesta ja rahoituksellisesta tilanteesta;

b) ennen päätösten tekoa kaikki päätökset, jotka saattavat vaikuttaa olennaisesti kantajan taloudelliseen tilanteeseen tai joilla on tarkoitus muuttaa sen oikeudellista asemaa.

3) Tämän määräyksen lauselmaosan 1 kohdan b alakohdassa myönnetty lykkäys ei ole enää voimassa, jos kantaja ei toimita komissiolle kolmen viikon määräajassa tämän määräyksen tiedoksiannosta:

a) Cascades Inc:n hallituksen hyväksymistä sille, että se auttaa kantajaa järjestämään tarpeelliset varat takauksen jäännöstä varten siten kuin on määritelty tämän määräyksen lauselmaosan 1 kohdan b alakohdassa ja siinä esitetyssä määräajassa;

b) Cascades Inc:n sitoutumista järjestää kantajan hyväksi takauksen jäännös siten kuin on määritelty tämän määräyksen lauselmaosan 1 koh-

dan b alakohdassa siinä tapauksessa, että ennen siinä mainitun määräajan päättymistä kantaja ei huolehdi takauksesta ja se asetetaan konkurssiin.

4) Oikeudenkäyntikuluista päätetään pääasian yhteydessä.

Annettiin Luxemburgissa 17 päivänä helmikuuta 1995.

Kirjaaja

H. Jung

Presidentti

J. L. Cruz Vilaça